

hvor en ordinær Finantslov tilsidst vedtages, bliver imidlertid Forholdelsen dækket af Finantsloven med Virkning fra Finantsaarets Begyndelse, ligesom Medsættelsen faaer Lovskraft fra samme Tidspunkt. Denne sidste Omstændighed vil for Administrationen være en tvingende Bevæggrund til ikke at anvende Bevillinger, som kunne ventes negtede eller nedsatte ved den endelige Finantslov, idet dennes Vedtagelse vil medføre en pludselig Standsning eller Forandring og Omjærelse i den paabegyndte Udgift. Der kunde af dette Hensyn spørges, om Administrationen overhovedet var beføiet til at anvende Udgifter efter en midlertidig Finantslov, som under Finantslovsforslagets Behandling vare negtede eller nedsatte, et Spørgsmaal, som netop vilde kunne faae Betydning i Tilfælde som det i Nar foreslaaende, hvor ingen Finantslov er vedtagen. Skjøndt der ikke fra tidligere midlertidige Finantslove vides at foreligge Exempler paa saadanne Udgifters Afholdelse, vil den nævnte Indskrænkning i Mangel af udtrykkelig Bestemmelse dog vanskelig kunne udledes af den midlertidige Finantslovs Ordlyd.

3. Den egentlige positive Hjemmel for Finantsforvaltningen maa søges i Ordene „nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler.“ Foraaabidt der ved Ordet „nødvendige“ kunde synes tilføjet en Begrænsning i Bemærkelsen til at afholde løbende Udgifter, saa at kun saadanne løbende Udgifter turde anses bevilgede, som for en særskilt Undersøgelse viste sig nødvendige, vil der dog ikke let kunne bygges selvstændige Resultater paa en Afvikelse af denne Art. Der vil vanskeligt for Statsrevisorerne frembyde sig tilstrækkelige Grunde til at bestride en Udgifts Nødvendighed, naar denne virkelig er løbende, virkelig har været til Raadighed fra Nar til Nar ifølge Bevillingsmyndighedens Beslutning. Hovedsagen er saaledes Bestemmelsen af de løbende Udgifter. Heller ikke i Tilføielsen „efter de hidtil gjældende Regler“ vil man nemlig finde nogen ny selvstændig Forskrift. Det er en Forklaring af Ordet „løbende“, men ogsaa uden denne Forklaring vilde man selvfølgelig og nødvendig være henvist til at søge Bevillingens Omfang, Vilkaar og Forudsætninger i de hidtil gjældende Regler. Den løbende Udgift er netop Udgiften i det Omfang og under de Betingelser, hvorunder den hidtil er bevilget, det er Udgiften, saaledes som den for Tiden er i Gang, saaledes som den hidtil i dette Øieblik har udviklet sig og nu er normeret paa Finantsloven.

I alt Væsentligt vilde de løbende Udgifter falde sammen med den sidst vedtagne Finantslovs Udgifter. Fuldstændig eller hoastavelig gjælder det dog ikke. Der ligger i Betegnelsen „løbende“ baade det, at Udgiften forhen har været anvendt, og at den har været anvendt med en vis Stadiighed eller dog været paaregnet til stadig Anvendelse. Til Bestemmelsen af Bevillingens Grændser og, hvad der er Statsrevisorerens Hovedopgave, Overskridelsens Begyndelse er det derfor ikke nok rent formelt at sammenligne Regnskabet med den sidste Finantslov. Der er baade Udgifter bevilgede paa denne, som ikke ere løbende, og der er Udgifter, som maa betegnes som løbende, naaget de ikke ere bevilgede paa den sidste Finantslov. Alt, hvad der paa Finantsloven er bevilget ekstraordinært, een Gang for alle, alene for dette bestemte Finantsaar, ligger udenfor den midlertidige Finantslov. I adskillige Tilfælde vil denne Bevillingens Karakter fremgaa af særlige Tilføielser: „ekstraordinært“), „een Gang for alle“ og Lign., men i andre Tilfælde vil kun en Undersøgelse af Bevillingens Indhold og de forudaaende Forhandlinger give fornøden Veiledning. Idet den midlertidige Finantslov kun bevilger de løbende Udgifter, vil der altaa af det foregaaende Nars Finantslov være at udskøde Alt, hvad der er særliot alene for dette Finantsaar, og som er opført her som Undtagelse, ikke som Regel. At dette ikke falder sammen med de Udgifter, der første Gang ere indkomne paa denne Finantslov behøver næppe at bemærkes. En Udgift er løbende, selv om den kun er bevilget een Gang, naar den dog er paaregnet at skulle være stadig tilbagevendende, ligesom en Udgift er i denne Forstand løbende, selv om den kun er givet til et

*) Det lader sig dog ikke bestride, at Betegnelsen „ekstraordinært“ ikke altid er afgjørende. Undertiden faaar den kun som en Mindelse om Bevillingens historiske Oprindelse, idet der er Udgifter, som oprindeligt vare paatænkte at skulle være forbigaaende, men som i Tiberens Løb ere bleve stadiige uden derfor paa Finantsloven at have mistet deres oprindelige Betegnelse af ekstraordinære.